

Nr 148.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående livränta till O. A. Backlund för skada i följd av trafik med ett kronan tillhörigt motorfordon m. m.

(4:e avd.)

1:o) **Viss livränta till förre handlanden Olov Axel Backlund.** I propositionen nr 56 har Kungl. Maj:t (punkt 1, s. 2 av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för den 8 februari 1952) föreslagit riksdagen medgiva, att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1952 till Olov Axel Backlund utgå årlig livsvarig livränta med 450 kronor för år, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

I skrivelse den 13 juni 1951 har *väg- och vattenbyggnadsstyrelsen* anfört i huvudsak följande.

Den 20 april 1950 inträffade en trafikolycka, varvid en vägförvaltningen i Västernorrlands län tillhörig lastbil påkörde och skadade förre handlanden Olov Axel Backlund i Sundsvall. Enligt lagakraftvunnen dom hade Backlund tillerkänts till hälften jämkat skadestånd. Därutöver hade Backlund enligt väg- och vattenbyggnadsstyrelsens beslut för tiden intill utgången av oktober 1950 erhållit viss ersättning för sveda och värk samt förlorad arbetsförtjänst. Sedermera hade Backlund till styrelsen gjort framställning om den ytterligare ersättning, till vilken han kunde vara berättigad. Med hänsyn till omfattningen av de skador Backlund erhållit ansåg väg- och vattenbyggnadsstyrelsen honom berättigad till ersättning för lyte och men samt till livränta. Styrelsen hemställde dels om bemyndigande att till Backlund utbetala till hälften jämkad ersättning för lyte och men med 1 000 kronor samt för tiden den 1 november 1950—den 31 maj 1951 viss ytterligare ersättning beräknad till 450 kronor för år, dels ock att Backlund för tid efter den 31 maj 1951 måtte tillerkännas livränta efter viss närmare angiven beräkningsgrund.

Statskontoret har i utlåtande den 11 juli 1951 förklarat sig icke finna anledning till erinran mot storleken av de angivna ersättningsbeloppen.

Kungl. Maj:t har genom beslut den 12 oktober 1951 medgivit, att ersättning i förevarande avseende finge beredas Backlund dels för lyte och men med 1 000 kronor, dels ock för tiden den 1 november 1950—den 30 juni 1952 med 450 kronor för år, att utgå till förfallen del genast och i övrigt

månadsvis i efterskott. Kungl. Maj:t ville framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Backlund för tid efter den 30 juni 1952.

Föredraganden har anfört följande.

Beträffande ersättning till Backlund för tiden till och med den 30 juni 1952 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes livränta böra utgå med 450 kronor för år, såsom väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och statskontoret föreslagit. På sätt tidigare i likartade fall ägt rum bör föreskrift meddelas därom, att å livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån, som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan bör bestriidas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. För beslut härom torde riksdagens medgivande erfordras.

Utskottet. Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag hemställer utskottet,

att riksdagen må medgiva, att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1952 till Olov Axel Backlund utgå årlig livsvarig livränta med 450 kronor för år, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionsstagare.

2:o) **Befrielse från viss skadeståndsskyldighet.** Kungl. Maj:t har (punkt 2, s. 3) föreslagit riksdagen medgiva, att vägarbetaren Gösta Edvin Andersson må, därest han inom tid, som av Kungl. Maj:t bestämmes, av honom ådömt skadeståndsbelopp till väg- och vattenbyggnadsstyrelsen inbetalar 100 kronor, befrias från återstående skadeståndsskyldighet.

Genom dom av Bräkne och Karlshamns domsagas häradsrätt den 22 maj 1951 förpliktades vägarbetaren Gösta Edvin Andersson att till väg- och vattenbyggnadsstyrelsen utgiva skadestånd med 2 892 kronor 30 öre. Andersson hade den 17 februari 1951 genom oaktsamhet vid piprökning vållat brand i en vägförvaltningen i Blekinge län tillhörig barack, varvid omfattande förstörelse åstadkommits på baracken och däri förvarade kläder m. m.

I skrivelse den 7 september 1951 har *Andersson* under åberopande av stor försörjningsplikt och mycket begränsade inkomster anhållit om befrielse från det honom ådömda skadeståndet.

Över Anderssons framställning ha utlåtanden avgivits av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och statskontoret.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen tillstyrker framställningen och erinrar om att förare av väg- och vattenbyggnadsverkets motorfordon endast i vissa fall bliva ersättningsskyldiga för av dem föranledd skada å verkets egendom.

Statskontoret föreslår, att Andersson befrias från vidare ersättnings-skyldighet under förutsättning att han inom av Kungl. Maj:t föreskriven tid inbetalar ett belopp av 100 kronor.

Föredraganden tillstyrker på grund av vad i ärendet upplysts och särskilt med hänsyn till Anderssons försörjningsplikt och ekonomiska ställning dennes framställning. I enlighet med statskontorets förslag anser föredraganden dock med hänsyn till graden av den vårdslöshet, som Andersson låtit komma sig till last, ett belopp av 100 kronor böra gäldas av honom.

Utskottet. Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag hemställer utskottet,

att riksdagen må medgiva, att vägarbetaren Gösta Edvin Andersson må, därest han inom tid, som av Kungl. Maj:t bestämmes, av det utdömda skadeståndsbeloppet till väg- och vattenbyggnadsstyrelsen inbetalar 100 kronor, befrias från honom åliggande återstående skadeståndsskyldighet enligt förenämnda dom den 22 maj 1951.

Stockholm den 13 maj 1952.

På statsutskottets vägnar:

KARL WARD.

Närvarande: se under utlåtandet nr 147.
